

К 792/Д 87

120000868567

ГЕОРГИ ДАНИЛОВ

ПОСТАНОВКА

И РЕЖИСУРА

ЕСЕНТА НА ЕДИН СЛЕДОВАТЕЛ

драма в две части

постановка — СЛАВИ ШКАРОВ

сценография — ВИОЛЕТА РАДКОВА

премиера 20 февруари 1981 г.

от 19 часа в операта.

К 792/2 87

ПОСТАНОВКАТА

Е ПОСВЕТЕНА НА

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868567

Действащи лица:

АНДРЕЕВ, следовател . . . ВАЛЕНТИН ГАДЖОКОВ
ПЕТРОВ, бивш следовател . . . КОНСТАНТИН ДИМЧЕВ
МИЛЕВ, прокурор ГЕОРГИ СТЕФАНОВ
САРАФОВ, чиновник . . . ВАСИЛ ПОПИЛИЕВ
народен артист
АНДРЕИ МЕДНИКАРОВ
МАРИЯ, секретарка на Сарафов . . АЛБЕНА КАЗАКОВА
ЖЕНАТА на Петров АНТОАНЕТА КРЪСТЕВА
ЕЛЕНА ЛЮДМИЛА ПЕТРОВА
ИВАНОВ, аптекар ГЕОРГИ РАДОМИРОВ
ХРИСТОВА МИЛАНКА ПЕТРОВА
АЛЕКСИЕВ, затворник МИНКО МИНКОВ

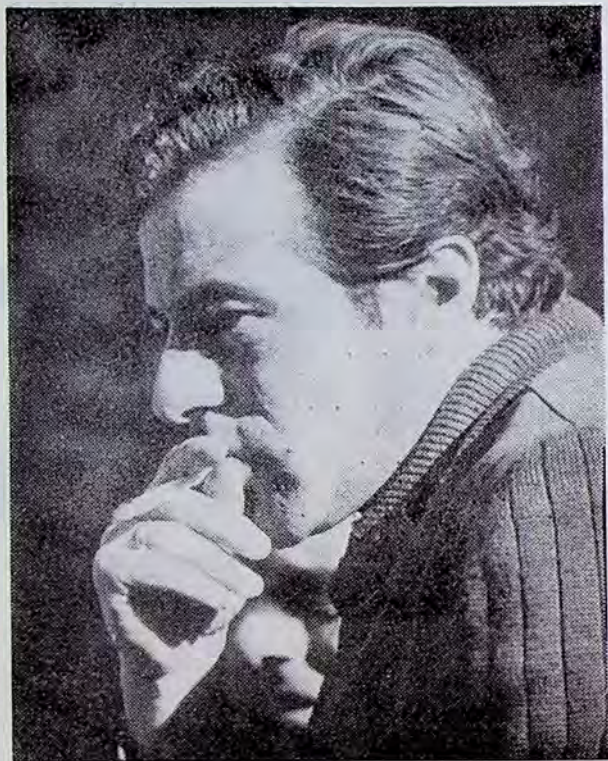
Действието се развива в провинциален град.

Наши дни.

представлението се води от
ЕФРОСИНА ГРИГОРОВА

текста следи
РОЗА ЯЧЕВА

ИЧ 7830

Авторът **ГЕОРГИ ДАНИЛОВ**

ГЕОРГИ ДАНАИЛОВ

е роден през 1936 г. в София. Завършил е Физико-математическия факултет на Софийския университет. Работи като учител, началник на заводска лаборатория, преподавател във висшия Химико-технологически институт. За първи път печати разкази през 1960 г., а през 1965 г. в съавторство с Васил Райков написва научно-фантастичната книга „Заклучената планета“. През 1970 г. издава „Деца играят въвън“ — книга, отличена с награда от Съюза на българските писатели. През 1973 год. излиза втората му самостоятелна книга под заглавие „При никого“. По двете си книги написва сценарии за игрални филми, които получават награди на редица наши и международни кинофестивали. Сценарист е също така на игралния филм „Хирурзи“ и др. В драматургията дебютира през 1974 г. с пиесата „Крайт остава за вас“, поставена и в Русенския театър от режисьора Петър Александров с художник Нейко Нейков. Същият екип осъществи постановка на пиесата и в Руския драматичен театър в Рига като един от многостройните факти на творческо сътрудничество между двата театри. След „Крайт остава за вас“, играна с успех у нас и в чужбина. Георги Данаилов написа и пиесите „Съдията и жълтата роза“, „Несериозна комедия“, играни също с успех. „ЕСЕНТА НА ЕДИН СЛЕДОВАТЕЛ“ е най-новата драматургична творба на Данаилов, в която отново се срещаме с оригинални, интересни образи, действени, интелигентен диалог и разбира се с откровеното желание на автора да спомогне за нашето нравствено извисяване.

Сцена из постановката „ЛЕНИН ВЛЕЗЕ В НАШИЯ ДОМ“ от Георги Караславов с участието на нар. арт. Васил Попилиев, Дигна Деянова, Васил Антоу и засл. арт. Янко Чернев.

РУСЕНСКИЯТ ТЕАТЪР И ПОСЛЕДНИТЕ КОНГРЕСИ НА ПАРТИЯТА

През последните десетина-петнадесет години в театралната практика широко се утвърди традицията да се посвещават отделните постановки на определени крупни събития в обществения и културен живот на страната. В цялата си продукция, така или иначе винаги вярна на принципите на комунизма, винаги устремена към хоризонтите на комунистическото бъдеще, Русенският театър отдели и няколко свои ярки посвещения на последните конгреси на нашата партия.

През театралния сезон 1970—71 година, в навечерието на Десетия конгрес на БКП, колективът на театъра подготви с голямо въодушевление новата тогава пиеса на големия наш писател Георги Караславов „ЛЕНИН ВЛЕЗЕ В НАШИЯ ДОМ“. Режисьор на постановката бе Слави Шкаров, а сценографията беше дело на младата художничка Екатерина Енева. Участваха ред изтъкнати артисти на театъра като Васил Попилиев, Янко Чернев, Кина Македонска, Диана Деянова, Ева Ганева, Минчо Николов, Рене Белогушева, Елена Данченко, Васил Антов, Стефка Стефанова и други. Опитът на Караславов да види съществени събития от живота на партията чрез човешкото и политическо прозрение на обикновения железничар Делчо Делев, получи на русенска сцена значителна убедителност и художествено въздействие. Постигнат беше силен актьорски ансамбъл, който пресъздаваше ярка галерия от български типаж. Всеки един от героите бе колкото неповторимо индивидуален, толкова и обобщен обществено-класов пример. Спектакълът премина със значителен успех.

През театралния сезон 1975—76 година, когато предстоеше провеждането на Единадесетия партиен конгрес, нашият театър поднесе един спектакъл като новата българска пиеса „СЕДЕМ ПЕСНИ ЗА СЕВЕРНИЯ КЕЙ“ от Спас Левков. Постановката бе съвместна работа на Слави Шкаров и Константин Димчев, а сценограф беше Цанко Войнов. Въсъщност това беше едно грандиозно колективно дело, създадено с усилията и пламенното вдъхновение на целия театър. Рядко е имало нова постановка, която да въздейства така обединяващо и ентузиастичащо върху всеки член на състава. Сега прелиствам програмата към спектакъла и с носталгия си спомням за работата с автора, която трябваше да доведе до завършен вариант текста на творбата. И виждам колко много хора са се включили в нейната защита на

сцената: текст на песните Владимир Левков, музика Рашко Младенов, музикален аранжирмент Милко Милков, изпълнение на естраден оркестър РУСЕ с диригент Петър Петров, пластика Стоян Георгиев. Ами почти целият актьорски състав на театъра, начело с Васил Попилиев? Имаше нещо непоеторимо, ведро, спасено в снечи репетиции, когато всеки измисляше, предлагаше — просто твореше. Днес без колебание можем да си дадем сметка, че нас ни палеше новото, че успяхме да направим представление, което привлече публиката, защото с искрено възхищение и исподправен възторжен разказвахме за живота и хората на един голям строителен обект: създаването на пристанище Варна—запад. Но съвременната тема, съвременният жизнен материал ни поднесе не само много радост, удовлетворение, успех. Тук ние срещнахме и неразбирането. . . Спектакълът привлечаше публиката, интригуваше я, поднасяше ѝ своите художествени открития. Показването на постановката на самото място на действието, пред създателите на пристанището Варна—запад, беше направо триумфално. Възторжени изказвания на обсъждането, благодарности, неорганизирани цветя — една искрена емоционална подкрепа в изборния път. И то — че част от театралната и литературната критика, ни заяви, че не познаваме строителната действителност, която пресъздаваме. . . По този начин отделни критици изладоха публично своята несъстоятелна връзка със съвременния живот, кабинетно-редакционната си изолация. Сега вече тези упреци не ни сърдят, защото се оказаха анахронизъм много по-рано, отколкото можеше да се предполага. Постановката „Седем песни за северния кей“ при всичките си евентуални несъвършенства от професионален характер (които впрочем никой не забеляза), остава като един от най-насърчителните и обогатяващи резултати в нашата работа върху съвременната тема и образа на съвременния човек.

И сто сега, през сезона 1980—81 година, в чест на предстоящия Дванадесети конгрес на Българската комунистическа партия, Русенският театър напегна нови сили, свежо вдъхновение и непринудено желание за създаването на нови художествени факти. Ние посветихме на конгреса две нови постановки. Едната излезе още в началото на сезона — „КОГАТО РОЗИТЕ ТАНЦУВАТ“ от Валери Петров, постановка на Илия Атанасов с художник Виолета Радкова. А втората, това ще бъде новата българска пиеса, най-новата драматургична творба на Георги Данаилов „ЕСЕНТА НА ЕДИН СЛЕДОВАТЕЛ“, режисьор Слави Шкаров, сценография на Виолета Радкова. И за двете вече има дума публиката. . .

ВАСИЛЕН ВАСЕВ

Сцена из постановката „СЕДЕМ ПЕСНИ ЗА СЕВЕР-
НИЯ КЕЙ“ от Спас Левков с участието на Николай Ан-
гелов, Димитър Йорданов, Климент Михайлов, нар. арт.
Васил Попилиев, Божидар Манев, Ангел Ангелов.

НА ЛАЗАРУВАНЕ В ПОЛША
НОВ МЕЖДУНАРОДЕН УСПЕХ НА
РУСЕНСКИЯ ТЕАТЪР

— Къде сте тръгнали в тази люта зима?

— Какъв е този фестивал на театрите с един актьор, на който стивате 20 души?

— Полските другари си имат сериозни проблеми, а вие ще им показвате сега театър. . .

Такива и други подобни реплики можеха да се чуят около нас през студените дни на ноември, обаче ние не им обръщаме внимание. Предстоеше важно събитие в творческия живот на колектива на нашия театър и хората, от които доста зависеше неговият успешен завършек, не се поддаваха на колебания. Престижът на българския театър и по-специално на Русенския драматичен театър „Сава Огнянов“ трябваше за кой ли път отново да бъде защитен в чужбина. И пак в Полша, в тази братска социалистическа страна със световно известни творци на сценичното изкуство, с твърде подготвена и възискателна театрална публика.

Имахме покана да участвуваме в извънконкурсната програма на Петнадесетия общополски фестивал на театрите с един актьор (ОФТИА), който се провежда ежегодно в побратимения красив в средновековно-романтичен град Торун. Но домакините не искаха да задържат спектакъла само за себе си и организираха неговото показване също така на варшавска сцена.

Любопитни и нетърпеливи, малко притеснени, но и самоуверени, ние тръгнахме за Полша. Нашият директор и изпълнител на основната роля в „Лазарица“ — нар. арт. Васил Попилиев тръгна напред, за да присъствува на 60-годишния юбилей по случай основаването на Торунския театър „Вилам Хожица“. Празникът съвпадна с навечерието на фестивала в последните дни на ноември и както узнахме с пристигането си, преминал с отлична организация и голяма тържественост.

Преди основната група от Русе за Торун тръгна камионът с ремаркетото, натоварени с декорите, реквизита и техниката на постановката. Затова когато прекосявахме с топлия влак заснежените равнини на Съветския съюз и Полша, с тревога мислехме за нашите опитни шофьори Рачо и Гошо, които винаги карат сякаш не камион, а часовник, но... Май прави бяха онези, които ни предупреждаваха за лютата, ранна зима, които говореха за срещите си със северните ветрове и застрашителните минуси на термометъра.

Прави бяха и онези, които с безпокойство мислеха за сегашните проблеми на полското всекидневие. Да, и ние доловихме присъствието на тези проблеми, но трябва да признаем и присъствието на ред, на самообладание у обикновените хора. В атмосферата на улиците, на магазините, на заведенията и кината, в театъра не се усещаше нищо извънредно. Торун и Варшава бяха почти същите, каквито ги оставихме преди две години. Торун — споксен, дори елегичен, Варшава — забързана и шумна. Разтревожените при пристигането бяхме ние, защото веднага усетихме, че нашите следи от първото гостуване съвсем не са изстинали и че задължението ни да се представим на достойна висота е много по-голямо, отколкото предполагаме.

Няколко думи за фестивала, на който бяхме гости. Полската формулировка „Театър с един актьор“ е твърде специфично изградена вследствие на определен опит и своеобразни условия. За подобни представления у нас гражданственост има понятието „моноспектакъл“. Но веднага искаме да изтъкнем широката популярност на тази театрална форма. Зрителите търсят и харесват спектакли, в които на преден план е майсторството на актьора и не са придилични към обстановката, в която то им се представя почти без декор, само с няколко сценографски елемента. Мястото не ми позволява да разкажа за няколко от състезателните представления, които видях, с повече подробности. Защото те бяха достатъчни да схвана характера на този фестивал. Спектаклите се играеха предимно в БВА — една зала за художествени изложби с неголеми размери, на малък подиум, с малко подсилено осветление. Едно бюро и едно кресло пред него бяха целият декор, на който Анджей Грондзиевич от варшавския театър „Повсехни“ изигра двата образа в съвременната пие са „Партньорът“ на Ана Стронска, при което претъпканата зала ту реагираше спонтанно, ту затаено дишаше. Само няколко елемента, загатващи селска порта и плет стигаха на артиста Ян Войчех Кришак от Люблинският театър „Остерва“ да пресъздаде под вълни от бурен смях прозаичната творба на Е. Редлински „Кириелейсон“.

На този фон нашата „Лазарица“ прозвуча великолепно. Народностно-баладичната атмосфера на Радичков, метафоричното дърво на живота, проектирано от Цанко Войнов, изобретателната режисура на Петър Александров, драматична-музика на Стефан Драгостинов — всичко това бе обединено в едно цяло от високия актьорски професионализъм на Васил Попилиев. Зрителите в бароковия салон на Торунския театър приеха с отворено сърце житейските мъдрости на нашия Лазар, неговите патила и прозрения и никой не подозираше без гласния подвиг на техническия персонал, който бе успял само за няколко часа да разчисти заетата сцена и да построи декора, осветлението, всички подробности на това сложно изградено представление. А Попилиев — Лазар върху клоните на крушата, защитаваше вдъхновения труд на работниците Драган, Ради, Кънчо, Минчо, Митко, на реквизитора Васил Сапунджиев, на осветителите Гошо, Огнян, Маргарита, на тон-техника Цвятко Ячев. . . И затова когато после всички оценяваха „Лазарица“, хвалбите за главния изпълнител се отнасяха пълномерно и за всички останали.

Веднага след представлението се срещнахме с членове на журито, изтъкнати критици, публицисти, журналисти, театрални дейци от цяла Полша. Ето както споделиха някои от тях:

БАРБАРА ХЕНКЕЛ от Полската агенция **ИНТЕРПРЕС** изтъкна, че „това беше едно от най-сполучливите представления на нашия фестивал“ и още, че „г. Васил Попилиев доказва, че театърът на малката форма, моноспектакълът, може да бъде едновременно и театър огромен“.

ЕДВАРД МИЛНИЧЕК от Бидгошкото радио каза: „Бих искал да подчертая актьорското майсторство на главния изпълнител г. Васил Попилиев, който сполучи цели два часа да задържи в напрежение зрителната зала въпреки езиковата бариера. Обаче всичко бе наистина понятно поради широката гама изразни средства — това е най-голямата заслуга на изпълнителя, то е голямо изкуство“.

ЛЕХ ШЛИВЕНИК, член на журито, сподели, че „в този издържан, грабващ спектакъл предимство има г. Попилиев, който според мене ни даде едно от най-големите преживявания на нашия фестивал“.

На другия ден в „АНТРАКТ 3“ — бюлетин на фестивала се появи отзив за нашата „Лазарица“ от Ядвига Олерадзка, която възкликва, че една трета от текста на пиесата е поднесена от актьора на полски език и заявява: „Упорита съм. Ще хваля такъв театър. Не само защото театралната действителност се създава от разнородности. . . Но винаги си струва да пишеш за актьорското майсторство, за съвършения професионализъм, който ни показва Васил Попилиев“, за да го сравни с такива забележителни и широкопопулярни полски актриси като Ришарда Ханин и Александра Шльонска. Според домакините, това е една извънредно висока и щедра похвала.

Не мога да разкажа всички трудности нататък и едва ли е нужно, но нека маркирам бързия преход до Варшава, вероятно тежкото вкарване на декора в сцената на Държавния еврейски театър „Е. Р. Каминска“ — една великолепно и уютна зала в центъра на Варшава, още по-тежкото му изкарване и товарене при минус 20 градуса средношен студ, раздялата с колегите и приятелите, тръгването. . . Но колко ли трябва на човека, за да се сгрее сърцето му — една ласкава дума. Ние получихме не една, а много ласкави думи, в сред които особено ни трогна вниманието на доайена на полската театрална критика, световноизвестния Роман Шидловски, който ни помнеше от гостуването с „Януари“ и сега не бе пропуснал възможността да види нашата „Лазарица“, за да ни възнагради накрая със споделени няколко щедри думи, да ни обещае една обстойна хубава рецензия в пресата.

Сега със спокойно сърце очакваме ехото от нашето второ гостуване в Полша, този несъмнен нов успех на нашия театър в чужбина. И се готвим за нови задгранични прояви. Една от първите ще бъде например гостуването на режисьора Слави Шкаров и художника Нейко Нейков в Торун, които ще осъществят на сцената на Театър „Вилам Хожица“ новата българска пиеса „Рейс“ от Станислав Стратиев. Нека им пожелаем традиционното „На добър час!“.

Торун — Варшава — Русе.

ВАСИЛЕН ВАСЕВ

Художествен ръководител и директор
народният артист **ВАСИЛ ПОПИЛИЕВ**

Главен режисьор
СЛАВИ ШКАРОВ

Завеждащ литературното бюро
ВАСИЛЕН ВАСЕВ — театровед

Режисьорска колегия
ИЛИЯ АТАНАСОВ
ДУШКО ДОБРЕВ

Главен художник
ЦАНКО ВОИНОВ

Художник — проектант
ВИОЛЕТА РАДКОВА
НАДЕЖДА МИТЕВА

Художник по рекламата
ДИМИТЪР ГИЛЕВ

Технически сътрудници

завеждащ постановъчната част — Петър Гузелски, художник-изпълнители — Христо Луканов и Иван Памуков, ръководител „Организация и реклама“ — Надежда Ванева, ръководители на художествено осветление — Георги Харалампиев и Димитър Ников, завеждащ звуково оформление — Цветко Ячев, театър-майстори Кънчо Начев и Минчо Рачев, тапицерско ателие — Йордан Петров, завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев, шивашко ателие — Стефка Божанова и Маньо Манев, железарско ателие — Георги Петков, дърводелско ателие — Ангел Ганев, грим и перуки — Станой Станоев и Гинка Ангелова, завеждащи театрален гардероб — Христина Балинова и Мария Луканова.